

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

[ΤΟΥ ΠΙΕΡ ΒΑΝΤΑΓΚΥΡ]

Η ΠΟΜΜΑΔΑ ΤΗΣ ΚΑΛΛΟΝΗΣ

Έρωτοφθορά την ώραία κυρία Φραγκίσκα Λαπλώ, ή οποία μ' είχε προσκαλέσει από δελτίνο;

— Είπε αλήθεια ότι ο Σουδαίν δεν περνά καλή ζωή με την γυναικά του ;

— Πόστε καλλίτερα πώς περνά πολύ κακή ζωή, μου απήγγιξε ή Φραγκίσκα Λαπλώ. Καί αν σιμψηζανέν δυστύχημα στον Παύλο Σουδαίν, δεν έχει να παραπονεθώ, γιατί αυτός ό ίδιος φταίει.

— Τόσο πολύ ;

— Μάλιστα ! Φέρεται πρὸς την καθήμενή την Ίουλιέττα σαν άθλιος και πρόστυγος άνθρωπος.

— Διαβόλε ! Βλέπω ότι συμπάθετε περισσότερο την Ίουλιέττα.

— Διότι είναι φίλη μου και έπειτα διότι είναι αξιοπρόσητη μ' αυτό τό βλάζα.

— Βλάζα ; αυτός ό σπουδαίος χημικός ; αυτός ό έξοχος επιτήμιον !

— Πέτε καλλίτερα αυτός ό τύραννος, πού δεν έχει καρδιά, πού έχει ένα πείσμα γαϊδουρινό.

— Άλλ' ό Σουδαίν, αγαπά την γυναικά του.

— Την αγαπούσε και μάλιστα την αγαπούσε πολύ. Άλλά έκαμε μά τρέλλα, γιά την οποία τώρα μετανοεί. Δεν φταίει διόλου ή Ίουλιέττα.

— Αυτό βλα πού λέτε δι' έμέ είναι αίνιγματα. Είς τί λοιπόν έφταίσε αυτός ό αγαθώτατος Σουδαίν;

— Θα σάς τό πώ. Έγνωρίσατε την Ίουλιέττα την έλοχή του γάμου της ;

— Όχι, αλλά φαίνεται ότι ήτο πολύ ώραία.

— Ητο θελκτικώτατη. Ητο όλη όμοια.

— Και είναι άκόμη;

— Βέβαια. Άλλά βλέπετε πανδρεύθηκε πρό δεκαπέντε έτών, και δεκαπέντε χρόνια γιά μία γυναίκα είναι κάτι. Παντρεύθηκε είς τά είκοσι.

Είπε τώρα είς τά τριανταπέντε...

— Καί δεν φαίνεται...

— Ηλιάρως τώρα είς τό προκειμένον.

— Είς ποιον προκειμένον ;

— Είς ότι θα σας πώ. Πρό όλίγου έκατηγόρουσα τον Παύλο Σουδαίν και τον κατηγόρησά άκόμη.

Άλλά σέ μία στιγμή τον έθαύμασα γιά την ευγένειαν, γιά την λεπτότητα πρὸς την γυναικά του.

— Ά, ώστε φρονείτε ότι ένας πρόστυγος ήμπορεί να είναι λεπτός και εύγενής πρὸς την γυναικά του ;

Η κυρία Λαπλώ μου έσφιξε ένα βλέμμα αυστηρό.

— Μάλιστα, κύριε. Άλλά πρέπει ή λεπτότης αυτή να είναι παντοεινή, ενώ με τό Σουδαίν δεν συνέβη τό ίδιο.

Άπ' ευανάγκης.... Θα τό ίδιαν έντός όλίγου. Ό Σουδαίν αγαπούσε πολύ την γυναικά του όχι μόνον την αγαπούσε, αλλά μπορεί να πη κανείς, ότι ήτο έρωτευμέννος μαζί της. Δεν ξέρω αν έννοείτε τί διαφορά.

— Την έννοώ πολύ καλά.

— Λοιπόν τό να είναι κανείς έρωτευμέννος με την γυναικά του θα πη ότι θέλει να την βλέπει πάντοτε ώραία και να μη έφρίνον ενίς τό πρόσωπό της κανέν άπαίσιό ίχθος τά χρόνια πού περνούν.

— Άλλ' αὐτό δεν είναι εύκολο.

— Καί όμως αυτός τό κατορθώσσε.

— Τί μου λέτε ;

— Την αλήθεια. Δι' αυτό λοιπόν ή Ίουλιέττα με τά τριάντα πέντε χρόνια της έφαινετό μόλις είκοσι, και τόσος όλιγώτερον πρό ενός μηνός.

Παρεκάλεσα την κυρία Φραγκίσκα Λαπλώ να έξηγηθώ καλλίτερα διότι δεν έννοούσα τίποτε από όλα μου έλεγε.

— Μιά ήμέρα, έξηκολούθησε ή κυρία Λαπλώ, ό Σουδαίν έκατάλαβε ότι ή γυναικά του έγίγασε λίγο. Τοῦτο συνέβη πρό πέντε έτών. Ητο άκόμη πολύ ώραία, αλλά είχαν άρξίσει να έμφανίζωνται, ρυτίδες στά άκρα των ματιών της και τά μάγουλά της άρχισαν να γίνονται κίτριος πλάσθαρά. Το περίεργο όμως είναι ότι ή Ίουλιέττα άδιαφορούσε γιά αὐτό και όπιμενε καρτερικώς την τύχη, ή οποία δυστυχώς αναμεινε όλες της γυναίκες. Έγνωρίζε ότι την αγαπούσε ό άνδρας της και δεν έφρόντιζε πειρά γιά κατατήσεις.

Άλλ' ό Σουδαίν ήθελε και καλά να τό άρέσει πάντοτε ή γυναικά του και τις προσέφερε άπλοῦστατα ως δώρον την νεότητα. Πώς σας φαίνεται ;

— Ηνοῦσα τους όφθαλμούς με ύφος έκπληξως και έγέλασα χλευστικώς.

— Μη γελάτε ! Σας λέγω την αλήθειαν. Εσέρετε ότι ό Σουδαίν είναι σπουδαίος χημικός. Έρεφθε λοιπόν μία πομμάδα και ένα γάλα, τά οποια έξήλεψαν της ρυτίδες του προσώπου και έδιδαν είς αυτό μία δροσερότητα και μία λίμνη αξιοθαύμαστη. Ητο μία έφευρσις του Σουδαίν και όχι καμιά ρεζιλιά από έπίκαιρος πού διαβάσαμε στις έφημερίδες. Κυριολεκτικώς ένα θαύμα. Η Ίουλιέττα τό έδο-

κίμασε και την επόμενη ήμέρα ήταν άγνώριση έγινε δέκα χρόνια μικρότερα, οσοτό ζουσιάζα.

— Λοιπόν, κυρία μου, της είπα, τό δώρο αυτό μου φαίνεται πολύτιμο. Δεν υπάρχει γυναίκα πού να μην τό προτιμά από ένα περιδέραιο από μαργαριτάρια, νομίζω. Ομοίως ή κυρία Σουδαίν θα έπρήξε στο λαμό τοῦ άνδρος της διά να του έκδηλώση την άτέραντη εύγνωμοσύνη της.

— Αυτό και έκαμε.

— Ό Σουδαίν δέ μου φαίνεται άξιος θαυμασιού.

Έξότταξα την κυρία Λαπλώ γιά να καταλάβω μήπως άστειεύεται, άλλ' αυτή μιλούσε σοβαρώς.

— Έως έδώ τό πράγμα έχει καλώς. Άλλ' ό Σουδαίν, έξηκολούθησε ή κυρία Λαπλώ, εκρίστηε τό μυστικό της συνταγής γιά τον εαυτό του και δεν ήθέλεσε να τό πη στην Ίουλιέττα.

— Αυτό είναι φυσικό.

— Όχι. Είναι έλλειψις έμπιστοσύνης. Καί αν ήμουν στη θέσι της Ίουλιέττας τό πράγμα θα με άνησχυόσε. Τέλος πάντων ή αλήθεια είναι ότι ή κυρία Σουδαίν έλειψε και πάλι και άστραψε από θορακότητα. Άλλά τί τά θέλετε ; Αυτές ή μετριοφρόνες άρέσουν στη γυναίκα, ή οποία όλοι μόνον γίνετα ώραία, αλλά και κιντά είς τά μάτια των άνδρων οι όποιοι και έκδηλουν τό θαυμασμό τους...

— Άρσισα να μαντεύω, αγαπητή μου κυρία.

— Δεν είναι δύσκολο να τό μαντεύσεται. Η Ίουλιέττα είχε μείνη χωρίς όπλα και έξαφνα εύρέθη και πάλιν με τά όπλα της. Αυτό την έδαρσιόσεως. Έπανεύρισσε την χωρά την οποίαν είχε χάσει. Άρσισαν λοιπόν πολλοί να έρωτοτροποιήν μαζί της, να την τρυφώσουν, να την θαυμάζουν. Γι' αυτήν ήτο μία έκτακτη αναγέννησις, ένα ξανάνεωσμα. Δισκέδιμας, εκέπτερο, έτραγουδούσε την ευτυχία και τί χωρά της και ...

— Καί ενδυνεύσε να...

— Η κυρία Λαπλώ με διέκοψε άποτόμως.

— Δεν ενδυνεύει μία γυναίκα, διότι έρωτοτροποιεί όλοι, υλοθέτω. Άρσισως αυτήν την στιγμήν ό Σουδαίν άρχισε να γίνετα μιστός. Αυτός ό όποιος έδωκε τά όπλα εις την γυναικά του γιά να έρωτοτροπή, γίνετα έξαφνα ζηλόκυπος. Κάνει παρατηρήσεις στη γυναικά του, άλλ' αυτή δεν δίνει προσοχή. Τότε ό Σουδαίν από φόβο μήπως χάσει την εύτυχία του, καταγοει την θαυματουργή πομμάδα και τό γάλα πού ξανάνεωσεν. Καί έτσι είναι τώρα ένας μηνός πού ή Ίουλιέττα επανήλθε στην πραγματική ήλιεία της. Εγώ όμως νομίζω ότι ό Σουδαίν δεν κάνει καλά. Είναι από εκείνους τους άνθρώπους πού τά θέλουν όλα γιά τον εαυτόν τους. Ηθελε να ξανάνεωση την γυναικά του, αλλά με τί συμφωνία να την κλειση μέσα στο σπίτι. Και τό τρομερότερο, τί φοβρίζε ότι θα ζητήσει διαζύγιον.

— Διαβόλε ! και αν ή συμβίωσις είναι άδύνατη είς αίτιας των σκηνών πού προκαλεί ή φίλη σας Ίουλιέττα ;

— Τότε ως της δόση τί συνταγή της άλοιφής. Άλλ' αυτός άρνεταται, θέλει να κρατήσει τό μυστικό του. Κάνει κατάχησις της δυναμικώς του. Είναι ένας τύραννος, σάς λέγω και πάλιν. Πιστεύω ότι και σας συμφρονείτε.

— Εσκέφθην όλίγον και έπειτα είπα με τί μεγαλειότερη φυσική απάθεια.

— Μου φαίνεται, ότι ή κυρία Σουδαίν έχει ένα μέσον να τιμωρήση τον σύζυγον της, δηλαδή να του πη : « Άς είναι δέν θα βρω πού έξω, δέν θα χορέψω, δέν θα σε άφήσω πειρά στιγμή μόνον. Άλλά δέν θα ξαναβίλω καί είς τά μάγουλά μου την άλοιφή της νεότητος, θα γεράσω και δέν θα έχη; πειρά είς τό πλεονοσσο πάρα μία άσχημη γυναίκα, πού θα σου γάμη άδηά να την πλέσης; »

Η κυρία Λαπλώ μου απήγγιξε :

— Δεν ήμπορεί κανείς να ζητήσει από μία γυναίκα τέτοιον πράγμα. Όχι. Εγώ έδωκα στην Ίουλιέττα άλλη συμβουλή : να φανή του λοιπού γνωστίζη, να διακομή ότι της πη ό άνδρας της, να μη βγαίνη πλέον έξω και με τρυφερότητες, με χάδια να προσπαθήση να τό πείρη πίσω τά πολύτιμα μπουκαλάκια.

— Διαβόλε !... Άλλά τότε δέν θα έχη πλέον έρωτοτροπιές και έρασιές...

— Μπύ ! είπεη ή κυρία Λαπλώ με άφέλεια, πρέπει πρώτον να κιντάγη κανείς τά πειρά επίγειον και έπειτα... αι λοιπόν ! έπειτα βρίσκει τρόπο και γιά τά άλλα...

PIE RE VANDAGUR



Τά περίφημα Συριανά λουζούμα ΔΑΝΙΟΛΟΥ τά οποια έθαυμάσθησαν εις την έκθεση της Βιέννης και εις τους διαγωνισμούς του «Μπουκέτο» έγιναν άπαρατήτητα γιά κάθε έκλεκτή οικογένεια των Αθηνών και του Πειραιώς.